

PISTES DE SETMANA SANTA 2019

"Tireu la xarxa i trobareu peix" (cf. Joan 21, 6)

INTRODUCCIÓ

Tenim una altra oportunitat per fer camí amb Jesús Mort-Ressuscitat que ens convida a aprofundir la nostra fe militant personal i comunitària darrera de les seves petjades. Un camí que l'amor partit, compartit i repartit de Jesucrist és una crida a sentir-nos enviats per ell a cada racò del món obrer. Enviats només per ser uns i unes senzilles pescadores en busca d'aquell peix que necessita de noves aigües. El lema del moviment per aquesta Setmana Santa ho deixa ben clar: *"Tireu la xarxa i trobareu peix"* (cf. Joan 21, 6)

Aquestes pistes están obertes a continuar a la descoberta constant d'aquell Messies, que sempre passa per la Creu per donar abundants fruits de Resurrecció que no caduquen. Fruits amb sabor d'Amor Etern més enllà de la mort, sense fugir de l'ara i de l'aquí de les persones de cada generació. Ens toca els i les militants d'ACO ser testimonis de tot això com a deixebles i apòstols que cada any van renovant la qualitat de la seva missió. A desenvolupar el Pla de curs d'enguany malgrat les limitacions, petiteses, ferides que ens produeix seguir Jesucrist: *"Aneu per tot arreu i doneu fruit"* (cf. Joan 15, 16)

Aquestes pistes no es tanquen per a aquells i aquelles militants que no poden celebrar la Trobada de Setmana Santa de l'ACO, sinó que és una empenta per tots i totes perquè gaudeixin i aprofundeixin el misteri de l'amor del Crist, a nivell personal i comunitari, allà on siguin. I així, després, sentir-nos realment enviats i enviades a pescar i donar fruit a la vegada. *"Sortiren, doncs, i pujaren a la barca, però aquella nit no van pescar res. Quan va despuntar el dia, Jesús es presentà vora el llac, però els deixebles no s'adonaven que fos ell. Llavors Jesús els digué: "Nois, no teniu res per a menjar?" Li respongueren: "No." Ell els digué: "Tireu la xarxa a la dreta de la barca i trobareu peix." Així ho van fer i ja no la podien estirar de tants peixos com hi havia. Llavors aquell deixeble que Jesús estimava diu a Pere: "És el Senyor." Així que Simó Pere va sentir que era el Senyor, es posà el vestit que s'havia tret i es llançà a l'aigua. Els altres deixebles, que només eren a uns cent metres de terra, van arribar amb la barca, arrossegant la xarxa plena de peixos. Quan baixaren a terra, veieren pa i unes brases amb peix coent-s'hi. Jesús els diu: "Porteu peixos dels que acabeu de pescar." Simó Pere pujà a la barca i va estirar cap a terra la xarxa plena de peixos: eren cent cinquanta-tres peixos grossos. Tot i haver-hi tant de peix, la xarxa no es va esquinçar. Jesús els digué: Veniu a menjar..."* (Joan 21, 3-13)

DIUMENGE DE RAMS

Quan es va acostar a Betfagé i Betània, prop de la muntanya anomenada de les Oliveres, Jesús va enviar dos dels deixebles amb aquest encàrrec: "Aneu al poble d'aquí al davant. Quan hi entrareu, trobareu un pollí fermat, que ningú no ha muntat mai. Deslligueu-lo i porteu-lo. Si algú us preguntava per què el deslligueu, responeu: "El Senyor l'ha de menester."'" (Lluc 19, 29-31)

Abans d'arribar al moment de l'entrada de Jesús a Jerusalem hi ha una escena que dibuixa el que vindrà més tard. El Messies esperat prepara la seva presentació amb un enviament de dos deixebles seus en busca d'un animal de càrrega, un bestiar de treball... Així, també, sobre un pollí la seva mare Maria embarassada va buscar un lloc per parir-lo. Des del primer moment de l'evangeli es va mostrar com seria la vida de l'Enviat del Pare enmig de la humanitat. Durant tot el camí Jesús deixa clar als seus deixebles que ha d'anar a Jerusalem a donar la vida. "Des d'aleshores Jesús començà a explicar als deixebles que calia que anés a Jerusalem i que patís molt de part dels notables, els grans sacerdots i els mestres de la Llei, i que havia de ser mort i de ressuscitar el tercer dia." (Mateu 16, 21 i paral·lels). Anar amb Jesús és entrar per la porta gran dels pobres i marginats, que, a la vegada, per alguns és la porta estreta que realment dóna fruits. "Entreu per la porta estreta, perquè és ampla la porta i espaiós el camí que condueix a la perdició, i són molts els qui hi entren. Però és estreta la porta i dur el camí que condueix a la vida, i són pocs els qui el troben" (Mateu 7,13-14). Els i les deixebles són enviats per passar per llocs, que costen entrar per impediments personals i socials, i amb mitjans pobres com un pollí.

Com preparem l'entrada de Jesús a la vida dels altres perquè donin realment fruits? Ens deixem enviar per Jesucrist per preparar el seu camí allà on som? Malgrat que sembli una entrada estreta, difícil, de mort? Per què?

Nosaltres com deixebles, militants d'ACO, per què aclamem Jesús? I com ho fem avui amb la gent del segle XXI dels nostres barris, pobles i àmbits obrers?

DIJOUS SANT

Quan arriba a Simó Pere, aquest li diu: Senyor, ¿tu em vols rentar els peus? Jesús li respon: Ara no entens això que faig; ho entendràs després. Pere li diu: No em rentaràs els peus mai de la vida! Jesús li contesta: Si no et rento, no tindràs part amb mi. Li diu Simó Pere: Si és així, Senyor, no em rentis tan sols els peus: renta'm també les mans i el cap. Jesús li diu: Qui s'ha banyat, només cal que es renti els peus: ja és net tot ell. I vosaltres ja sou nets, encara que no tots. Jesús sabia qui el traïa, i per això va dir: «No tots sou nets.»... Us he donat exemple perquè, tal com jo us ho he fet, ho feu també vosaltres. (cf. Joan 13, 1-16)

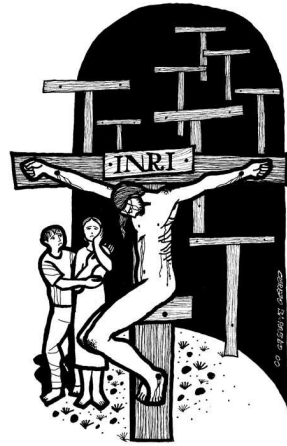

Pere no segueix el camí que ha obert Jesús. En el fons, no vol ser enviat, perquè té una imatge equivocada de la missió del seu Mestre. En Pere mai va voler passar per la creu de Jesús. Es va muntar la seva pel·lícula: "Mestre, és bo que estiguem aquí dalt. Hi farem tres cabanes: una per a tu, una per a Moisès i una altra per a Elies." (Lluc 9, 33). El camí que encara està seguint Pere va en direcció contrària a la de Jesucrist. El de Jesús humanitza i dóna fruit malgrat el mal; el d'en Pere nega la humanitat i la fereix. L'evangeli de Joan ho fa notar explícitament que "llavors Simó Pere es va treure una espasa que portava i d'un cop tallà l'orella dreta al criat del gran sacerdot" (Joan 18,10; 18,17). En l'evangeli de Joan, Pere no seguirà el camí de Jesús fins que, comprovant el mal resultat dels seus propis camins, estarà preparat per rebre de Jesús Ressuscitat la indicació pertinent: "Segueix-me" (Joan 21,19). Per tant, Jesús ens demana un exercici d'acceptació perquè ell ens renti els peus. Comporta canviar la decisió sobre la direcció i l'estil del nostre camí i aprendre del servei d'amor que compartia seguir Jesucrist. És pura confiança, fe i despreniment perquè puguem donar fruits veritables. "Quan eres jove et cenyies tu mateix i anaves on volies, però a les teves velleses obriràs els braços i un altre et cenyirà per portar-te allà on no vols" (Joan 21,18).

Què m'aporta Jesús en el meu camí, en la meua vida i acció? Què suposa deixar-me rentar els peus de cara a la missió que tinc encomanada? I què em suposa rentar els dels altres?

DIVENDRES SANT

Després de dir això, Jesús va sortir amb els seus deixebles cap a l'altra banda del torrent de Cedrò. Allà hi havia un hort, i Jesús hi entrà amb els seus deixebles. Judes, el qui el traïa, coneixia també aquell indret, perquè Jesús s'hi havia reunit sovint amb els seus deixebles. Judes, doncs, s'endugué la cohort de soldats romans i alguns guardes que els grans sacerdots i els fariseus li havien posat a disposició, i va arribar a l'hort. Venien amb llanternes i torxes, tots armats. Jesús, que sabia tot el que li havia de passar, surt fora i els pregunta: Qui busqueu? Li respongueren: Jesús de Natzaret. Els diu: Sóc jo. També hi havia amb ells Judes, el qui el traïa. Així que Jesús digué: «Sóc jo», retrocediren i caigueren per terra. Jesús tornà a preguntar-los: Qui busqueu? Li digueren: Jesús de Natzaret. Ell respongué: Ja us he dit que sóc jo. Però si em busqueu a mi, deixeu que aquests se'n vagin. S'havien de complir les paraules que Jesús havia dit: «Dels qui m'has donat, no n'he perdut ni un de sol.»... (Joan 18, 1-19, 42)

A Jesús els busquen per fer-li mal, matar-lo... perquè fa nosa. Al llarg del camí vers la creu de Jesús van sortint diverses persones amb les seves actituds i maneres de fer davant la presència d'aquell home considerat pel alguns el Messies. En canvi, la vida del Natzarè va ser una constant recerca de l'home i la dona perduda, exclosa, marginada, rebaixada, malèida, torturada, silenciada, despullada.... Sembla una paradoxa. Jesús, el Fill de Déu i el "Sóc jo" diví, va néixer pobre i nu i va morir amb la mateixa condició i estat: entre pastors i lladres. La seva missió va ser un despullament d'amor i servei total sense límits. Va ser la manera solidària de donar fruit morint de tantes coses per ser fidel al seu Pare amb entranyes de Mare. I també ho va demanar, i continua fent-lo, per totes aquelles persones que el volen seguir. "Us ho ben asseguro: si el gra de blat, quan cau a la terra, no mor, queda ell tot sol, però si mor, dóna molt de fruit." (Joan 12, 24)

Silenci davant Jesús crucificat... Quins fruits m'ha donat aquest model de militant? Ha valgut la pena seguir-lo? Per què? Què faig quan em busquen per Jesús per fer-me mal? Per què?

DISSABTE SANT

"Hi havia un home bo i just que es deia Josep. Era membre del Sanedrí, però no havia donat suport a la seva decisió i actuació. Era natural d'Arimatea, una vila jueva, i esperava l'arribada del Regne de Déu. Aquest home anà a trobar Pilat per demanar-li el cos de Jesús. Va baixar-lo de la creu, l'embolcallà amb un llençol i el va dipositar en un sepulcre tallat a la roca, on encara no havien posat mai ningú. Era el capvespre del dia de la preparació, a punt de començar el dissabte. Les dones que havien acompanyat Jesús des de Galilea seguiren fins allà, van veure el sepulcre i com hi dipositaven el cos de Jesús. Després se'n tornaren, prepararen olis aromàtics i perfums, i durant el dissabte van observar el repòs que la Llei prescrivia." (Lluc 23, 50-55)

Vora la tomba que resten les despulles de Jesús, podem tenir moltes sensacions, sensibilitats, sentiments, emocions... Però, com a militants de l'ACO, podem preguntar-nos què esperem ara. Tot sembla que queda sepultat i tapat per la pedra del dolor, buidor, pèrdua, dol, incomprensió, impotència, desencís... Possiblement cal fer-se la pregunta: a on queda el nostre enviament, la nostra missió davant la dura realitat del fracàs?. Aquest que és l'Enviat per Déu i que ha enviat a homes i dones per donar fruit és mort. Realment confiem en paraules de Jesús abans de passar per la creu?: "Si algú vol venir amb mi, que es negui a ell mateix, que prengui la seva creu i que em segueixi. Qui vulgui salvar la seva vida, la perdrà, però el qui la perdi per mi i per l'evangeli, la salvarà. Què en treu l'home de guanyar tot el món si perd la vida? Què no donaria l'home a canvi de la seva vida? Si algú s'avergonyeix de mi i de les meves paraules davant aquesta generació adúltera i pecadora, també el Fill de l'home s'avergonyirà d'ell quan vindrà amb els sants àngels en la glòria del seu Pare." (Marc 8, 34-38)

Davant la tomba de Jesús quina actitud tinc? Per què? Com visc les pèrdues i els fracassos personals i dels altres al llarg de la meva missió com a militant d'ACO? Per què?

VETLLA PASQUAL

"Hi van entrar, però no hi trobaren el cos de Jesús, el Senyor. Estaven del tot perplexes sobre què havia passat, quan se'ls van presentar dos homes amb vestits resplendents. Esglaiades, van abaixar el rostre, i ells els digueren: "Per què busqueu entre els morts aquell qui viu? No és aquí: ha ressuscitat. Recordeu què us va dir quan encara era a Galilea: «Cal que el Fill de l'home sigui entregat a les mans dels pecadors, que sigui crucificat i que ressusciti el tercer dia.»" Elles van recordar aquestes paraules de Jesús. Llavors se'n tornaren del sepulcre i van anunciar tot això als Onze i als altres. Eren Maria Magdalena, Joana i Maria, mare de Jaume. També les altres que anaven amb elles ho explicaven als apòstols, però les seves paraules els van semblar un deliri, i no se les van creure. Amb tot, Pere se'n va anar corrents fins al sepulcre, s'ajupí i veié que hi havia tan sols el llençol d'mortallar. Després se'n tornà a casa, estranyat del que havia succeït." (Lluc 24, 3-12)

L'experiència de la Resurrecció no es viu sense l'Esperit de Jesús que ha passat per la Creu. De la mateixa forma que quan Jesús neix va ser proclamat pels testimonis celestial com l'Encarnat de Déu, ara, davant l'entrada d'una tomba, també és proclamat com el Vivent de Déu. El pessebre i la tomba només són llocs de pas. Cal fixar-nos en les reaccions de les dones i d'en Pere davant la tomba està buida. Les dones comencen a fer procés de fe: recorden les paraules de Jesús i se senten cridades a anunciar-lo a las resta dels apòstols, malgrat que no les creuen. En Pere, encara està atrapat en el món dels morts, no acaba de donar el pas. Després ho començarà a realitzar en el seu terreny de pescador (cf. Jn 21, 15-19). Des del quotidià Jesús es fa present i ens acompanya en esperit per donar fruits més enllà de les "morts" de cada dia.

Quina és la meva actitud davant Jesús Mort i Ressuscitat? La de les dones? La de Pere? Com anuncio la Bona Notícia del Ressuscitat, com a militant d'ACO, en el dia a dia? Per què? Com reaccio davant la gent que no em creu? Per què?

